در پی انتشار خبر افتخارآفرینی صدام مبنی بر بمباران شیمیایی ایران

حلقه مرگ در دستان ۲۱ کشور

حمیرا حیدریان

در مارس ۱۹۸۶ م. دبیر کل وقت سازمان ملل خاویر پرز دکوئیار به طور رسمی عراق را متهم به استفاده از سلاح های شیمیایی علیه ایران کرد. در این باره وی به گزارش ارائه شده به وسیله کارشناسان سازمان ملل که در فوریه همان سال برای بررسی موضوع سلاح های شیمیایی به ایران سفر کرده بودند، استناد کرد.

دبیر کل به صراحت از رژیم عراق خواست به نقض مقررات بین المللی خاتمه دهد و گزارش بازرسان سازمان ملل تاکید داشت که رژیم عراق از سلاح های شیمیایی در جنگ علیه ایران استفاده کرده است. با این وجود رژیم عراق این موضوع را تکذیب می کرد و متاسفانه سیاستگذاران غربی ترجیح می دادند در این باره سکوت کنند. ولی وقتی که بدن مجروح و تاول زده رزمندگان ایرانی از کنار کرخه و شلمچه برای مداوا راهی کشورهای اروپایی شدند، دایره شواهد و مدارک دال بر استفاده غیرانسانی رژیم عراق از مواد شیمیایی که به وسیله شرکت های غربی در اختیار رژیم عراق قرار داده شده بود، تکمیل تر و موجب شد که اعتراض هایی نسبت به سکوت دولت های غربی درباره این فاجعه شکل گیرد و اینک بعد از گذشت بیش از دو دهه از جنگ تحمیلی، صدام حسین که در آن زمان موضوع حمله های شیمیایی را انکار می کرد، امروز در دادگاه از این فاجعه اسفناک به عنوان افتخاری یاد می کند که مدال آن را دولت های غربی به گردنش انداختند.

نگاه اجمالی به حمایت ۲۱ کشور جهان از رژیم عراق در این فاجعه غیرانسانی، شاید تا اندازه‌ای در شکافتن این جنایت که امروز دلیل افتخار این جنایتکار جنگی شده است بی فایده نباشد.

● کنوانسیونی به نام منع سلاح های شیمیایی

در طول تاریخ تلاش های بسیاری برای جلوگیری استفاده از جنگ افزارهای شیمیایی و بیولوژیک شده است. از جمله تلاش هایی که به تنظیم یک قرارداد بین المللی در روتکل ۱۹۰۷ که از نظر حقوقی تعهدآور بود، انجامید. ولی با شروع جنگ جهانی اول، کنوانسیون ۱۹۰۷ لاهه نتوانست از به وجود آمدن جنگ شیمیایی جلوگیری کند.

کاربرد جنگ افزارهای شیمیایی، کشورها را به امضای پروتکل ۱۷ ژوئن ۱۹۲۵ ژنو درباره به کار نبردن جنگ افزارهای شیمیایی و بیولوژیک وادار کرد، اما توسعه تولید یا ذخیره سازی این گونه سلاح ها را منع نکرد. ۱۶ دسامبر ۱۹۷۱، نشست عمومی سازمان ملل طرح قراردادی را که کمیسیون خلع سلاح ژنو برای منع، توسعه، تولید و انباشت جنگ افزارهای میکروبی و سمی و نابودسازی آن ها تهیه شده بود، تصویب کرد. در ۱۱ نوامبر ۱۹۸۷، سازمان ملل قطعنامه ای در مورد جنگ افزارهای شیمیایی به تصویب رساند.

کنوانسیون منع سلاح های شیمیایی پس از دوده‌ها گفت وگوهای فشرده در سال ۱۹۹۳ در پاریس امضا شد و از سال ۱۹۹۷ به اجرا درآمد که تاکنون ۱۷۸ کشور از جمله اسپانیا، انگلیس، ژاپن، ایتالیا و آلمان به عضویت کنوانسیون درآمده اند. این کنوانسیون دارای یک مقدمه، ۲۴ ماده و ۲ متن پیوست است.

سازمان منع سلاح های شیمیایی (OPCW) وظیفه اجرای کنوانسیون را برعهده دارد که مقرآن در لاهه هلند است.

● ایران قربانی سلاح های شیمیایی

ایران از جمله کشورهایی است که بیشترین آسیب را از به کارگیری سلاح های نامتعارف در طول تاریخ دیده است. استفاده از سلاح های شیمیایی از سوی عراق، درحالی اتفاق افتاد که این کشور جزو کشورهای امضاکننده پروتکل ژنو در سال ۱۹۲۵ درباره منع استفاده از سلاح های سمی، خفه کننده و ترکیبات باکتریولوژیک قرار داشت. قربانی گرفتن سلاح های شیمیایی باعث شد جمهوری اسلامی ایران از بدو شروع گفت وگوهای مربوط به تدوین کنوانسیون در ژنو و همچنین در کمیسیون مقدماتی آن جزو فعال ترین کشورهای عضو باشد. ایران در سال ۱۹۹۷ م. با تصویب مجلس شورای اسلامی به کنوانسیون پیوست و از همان آغاز همواره عضو شورای اجرایی سازمان بوده و حضوری فعال و تأثیرگذار در سازمان OPCW داشته است.

در طول جنگ تحمیلی، رژیم عراق بارها از سلاح شیمیایی استفاده کرد. به طوری که بنابه گزارش رسمی ایران به کنفرانس خلع سلاح، تعداد این حملات توسط عراق از دی ماه ۱۳۵۹ تا اسفند ۱۳۶۶ در مجموع به ۲۴۲ مورد رسیده بود که قربانیان آن ۴۴ هزارنفر ذکر شده است که از آن تاریخ تاکنون این رقم به یکصدهزار نفر افزایش یافته است. همچنین بنا بر همین گزارش عراق در طول جنگ تحمیلی از ۶ هزار بمب شیمیایی علیه ایران استفاده کرده است.

به گفته دکتر حسین شهرستانی، از دانشمندان هسته ای عراق، از سال ۱۹۸۰ م. (۱۳۵۹) برنامه سلاح های کشتار جمعی عراق آغاز شد و در بخش شیمیایی در سال ۱۹۸۲ م. (۱۳۶۱) با کمک چند شرکت آمریکایی با استفاده از گاز اعصاب و سارین افزایش پیدا کرد.

عراق تا پایان سال ۱۳۶۴ مقدار ۱۰ تن از انواع گازها را دریک ماه تولید می کرد که درپایان سال ۶۵ این مقدار به بیش از ۵۰ تن در ماه افزایش یافت و درپایان سال ۶۷ عراق می توانست بیش از ۷۰ تن گاز خردل و ۶ تن از هر یک از گازهای «تابون» و «سارین» تولید کند.

توانمندی عراق در تولید گازهای شیمیایی با همکاری و حمایت بسیاری از شرکت های آمریکایی و اروپایی و دیگر کشورها ایجاد شد.

روزنامه الکترونیکی القبس از زبان کارشناسان و گزارش ارسالی از عراق، می نویسد: ۹۲ شرکت آلمانی، عراق را به سلاح های شیمیایی و هسته ای مجهز کردند و ۲۲ شرکت آمریکایی، ۲۳ شرکت انگلیسی، ۲۱ شرکت فرانسوی، ۱۸ شرکت اتریشی، ۱۱ شرکت بلژیکی، ۱۵ شرکت ایتالیایی، ۱۳ شرکت سوئیسی، ۷ شرکت اسپانیایی، ۳ شرکت ژاپنی، ۴ شرکت هندی، ۵ شرکت کره ای و ۳ شرکت چینی و تعدادی از شرکت های آرژانتینی، برزیلی، مصری، اردنی و ۴۰ شرکت روسی و اوکراینی در لیست فروشندگان سلاح های شیمیایی و هسته ای به عراق قرار دارند که درمجموع به ۲۷۸ شرکت اشاره شده است.

از سوی دیگر براساس تحقیقات به عمل آمده از سوی انجمن حمایت از قربانیان سلاح های شیمیایی، ۴۴۵ شرکت از سراسرجهان در طول ۸ سال جنگ تحمیلی ارتش صدام را در زمینه های مختلف نظامی بویژه تولید سلاح های شیمیایی حمایت می کردند.

● لیست شرکای جرم شیمیایی صدام

براساس تحقیقات انجمن حمایت از قربانیان سلاح های شیمیایی از میان ۴۴۵ شرکت تجهیزکننده ارتش صدام در زمینه های مختلف بخصوص سلاح های شیمیایی، شرکت هایی از ژاپن، هلند، سوئد، بلژیک، اسپانیا، فرانسه و آلمان سهم بیشتری داشتند.

بنابراین تحقیق، شرکت های فناک (Fanuc)، هماماتسافتزنکیس کاکا (Hammamatsu photonics kk)، ان.ای.سی (nec)، اوساکا (Osaka) و ویدا (waida) ازجمله شرکت های ژاپنی هستند که در برنامه هسته ای صدام حسین، او را یاری دادند.

از کشور هلند نیز شرکت های «مل کمی بی وی» (Melchemie B.V) و «کی بی اس هلند بی وی» (KBSHolland B.V) در برنامه تسلیحاتی شیمیایی وشرکت تجهیزات «ان وی دلف» (Delf Instruments N.V) درامور پشتیبانی نظامی و ساخت آزمایشگاهی نظامی برای وزارت دفاع، صدام را تأمین می کردند.

شرکت «مل کمی» از سال ۱۹۶۹ م. با عراق روابط تجاری داشت و به گفته «آی اوزند کمپ» مدیر این شرکت، شرکت او در سال ۱۹۸۴ م. برابر ۱۰ میلیون دلار مواد شیمیایی به عراق صادر کرد.

طبق سندهای دفاتر این شرکت درفهرست سفارش خرید عراق، یک هزار تن کلورونیتوبنیل، ۲۰ تن فلوتور هیدروژنه پتاسیم، ۶۰ تن اکسی کلرور فسفر، ۵ تن اسیدفلوئوریدریک و ۱۵۰ تن الکل ایزوپروپیل به چشم می خورد. اسناد دادگاه آلمان نیز نشان می دهد که همه این مواد به مجتمع سامرا ارسال شده بود. به احتمال زیاد همه آنها در تولید گاز خفه کننده به کار رفته است.

از سوئد نیز شرکت «سب - اسکانیا» (saab-scania) در برنامه موشکی و شرکت «اب» (ABB) در برنامه هسته ای، رژیم بعث را یاری کرده اند.

شرکت «تربلام» (Treblam)، در برنامه تسلیحات شیمیایی و شرکت اسپانیایی «دونابت» (Donabet) در برنامه موشکی، شرکت «زایر» (Zayer) در برنامه هسته ای از اسپانیا رژیم صدام را تأمین کرده اند. همچنین شرکت اسپانیایی «آلاوساس یاکس یاک» ساخت فیوز برای ماشه های الکترونیکی مخصوص انفجار بمب را برعهده داشته است.

از بلژیک شرکت های بازرگانی «کرفت آن یو» (NUkraft mereanfile) و «پترولیوم فیلیپس» (Philips petroleum) در زمینه برنامه تسلیحات شیمیایی، شرکت «آ آی بی اینسترووبل» (OIB Instrubet) در زمینه پشتیبانی نظامی و ساخت آزمایشگاه های نظامی برای وزارت دفاع، شرکت های «رئوئیز بلژیک» (Poudries Reunies Bleges SA) شرکت تحقیقاتی فضایی (Space Research corp) در زمینه برنامه موشکی و شرکت های «بوهلر ادلستال» (Boehler Edelstahl) و «سباترا» (Sebatra) در زمینه برنامه هسته ای با صدام همکاری داشتند. در سال ۱۳۶۱ وزارت صنایع و پتروشیمی دولت عراق برای خرید ۵۰۰ هزار کیلوگرم مواد شیمیایی موسوم به «تیئودیگلیکون» برای تولید عوامل غیراعصاب به بلژیک سفارش داد.

دولت عراق در ژوئن ۱۹۸۲ قراردادی به ارزش ۸۳۰ میلیون دلار با یک شرکت بلژیکی امضا کرد تا پناهگاه های پیشرفته ای برای صدام بنا کند که این شرکت بیشتر کارهای ساختمانی مجتمع پتروشیمی «الفائم» را نیز انجام داده بود.

از فرانسه نیز شرکت حفاظتی «اس ا» (protect SA) در زمینه تسلیحات شیمیایی، شرکت «تامسون سی پی اس» (Thomson CPS) در زمینه پشتیبانی نظامی و ساخت آزمایشگاه های نظامی برای وزارت دفاع، رژیم صدام را تأمین می کردند.

روزنامه چپ گرای آلمانی «دای تاک زایتونگ» در دسامبر ۲۰۰۲ گزارش ۱۲ هزار صفحه ای را که عراق درباره برنامه تسلیحاتی خود به سازمان ملل ارائه کرده بود، منتشر کرد.

در این گزارش عراق از شرکت های Denobate و Zayere اسپانیا به عنوان فروشنده راکت یا موشک و سلاح های اتمی نام برده و شرکت Trebeian را نیز فروشنده سلاح های شیمیایی معرفی کرده است.

شرکت Expal هم از سال ۱۹۷۶ م. بمب هایی را به عراق منتقل و در سال ۱۹۸۲ م، یک میلیارد ESP اسلحه به عراق صادر کرده است.

طبق گزارشی در سال ۱۹۸۶ م. یک فروند کشتی حامل ۶۸ تن بمب شیمیایی متعلق به شرکت Expal هنگام بارگیری در «سانتاندر» در شمال اسپانیا متوقف شد، اما پس از آن به راه خود ادامه داده بود.

در آوریل ۱۹۸۵ م. در جریان یک ماجرای هواپیمایی در پایگاه نظامی اسپانیا در نزدیکی مادرید، یک هواپیمای بوئینگ حامل «ناپالم» و گاز خردل دچار سانحه شد و معلوم شد که شرکت Expal برای عراق سلاح های گفته شده را تولید کرده بود.

تهیه و فروش مواد اعصاب، تجهیزات شیمیایی به ارزش ۱۰ میلیون دلار، ده ها تن مواد شیمیایی از جمله ترکیبات گاز اعصاب و فلورید سدیم و تری کلرید، تهیه ماشین آلات برای تبدیل راکت ۱۲۳ میلیمتری به تجهیزات شیمیایی، تهیه روزانه ۱۷/۶ تن کلریدفسفر و فروش تجهیزات به کارخانه تسلیحات شیمیایی «فلوجه و اثیر»، از جمله فعالیت های شرکت های آلمانی بوده است

شرکت Markina based - ECIA در سال ۱۹۸۲ م. مقدار زیادی اسلحه به ارزش ۳ میلیارد و ۵۰۰ میلیون تومان به عراق حمل کرده بود.

براساس گزارش ها، در اواسط ۱۹۸۰ م. تا ۸۷ شرکتی به نام «تکنولوژی بین المللی» مقدار ۵ هزار و ۵۰۰ تن مواد منفجره و مهمات به ارزش تقریبی ۵ میلیارد و ۱۰۰ میلیون تومان به عراق فروخته بود.

● آلمان، شریک اصلی جرم

تحقیقات انجام شده حاکی از آن است که یک سوم از مجموع ۴۴۵ شرکت غربی که در تجهیز ماشین جنگی عراق در زمینه های مختلف به ویژه سلاح های شیمیایی نقش داشته اند، آلمانی بوده که علاوه بر فروش به آموزش نیروهای عراقی در جنگ تحمیلی برای استفاده از این سلاح های شیمیایی علیه ایران، مبادرت کرده اند.

نکته مهمی که در این میان وجوددارد، آن است که برخی از همه شرکت های یاری کننده به صدام، جنبه صوری داشته است و بعد از اجرای اهداف موردنظر خود ازمیان رفته و یا این که برخی دولت های شرکت های تابعه از فعالیت آنها اطلاعی نداشته وپس از کسب آگاهی از کمک های این شرکت ها به رژیم بعث، آنها را تحت پیگرد قرارداده و یا از کنار این مسأله گذشته اند.

گزارش ۱۲ هزار صفحه ای عراق درباره تسلیحات این کشور، حاوی اخبار پرسروصدایی درمورد آلمان به نام «برلین» است. در این گزارش به تفصیل بیان شده که بین شرکت های نظامی آلمان و عراق چه دادوستدهای تسلیحاتی انجام شده است.

در این گزارش ۱۲ هزار صفحه ای که روزنامه «تاگس زایتونگ» بخش های محرمانه آن را منتشر کرده است از آلمان با نام مهمترین تجهیزکننده انبارهای تسلیحاتی صدام یاد شده است.

برخی از اسامی شرکت های آلمانی که در گزارش عراق به سازمان ملل آمده عبارتند از: «دایملر، من، زیمنس، بنز، کیوکلپ، هوچست، کلوچنر، کارلزیس». شرکت کارل کلوب که از سال ۱۹۷۷ م، با عراق همکاری داشته، تجهیز دو کارخانه اصلی حشره کشی و مواد شوینده بغداد را بر عهده داشته و در گزارش ۱۲ هزار صفحه ای عراق به سازمان ملل، این شرکت یکی از بزرگترین تجهیزکنندگان برنامه شیمیایی و تسلیحاتی عراق بوده است.

شرکت «کارل کلوب» ۶ خط تولید سلاح شیمیایی جداگانه به نام های احمد، علی، محمد، عیسی، مدار و قاضی ایجاد کرد. ساخت نخستین آنها در سال ۱۹۸۳ م و آخرین آن در سال ۱۹۸۶ م تکمیل شد و در این کارخانه ها از گاز «خردل» و «اسید پروسیک» تا گازهای اعصاب «سارین» و «تابون» تولید می شد.

براساس گزارش عراق همچنین شرکت Preussage از بزرگترین تجهیزکنندگان مواد شیمیایی در زمینه گاز اعصاب سارین بوده است.

شرکت «کارل کلوب» و «پیبولوت پلنت» (برنامه شیمیایی) فروش و خدمات میلیون ها دلار تجهیزات برای ۶ کارخانه شیمیایی جدا از هم در عراق و تهیه آزمایشگاه های پیشرفته برای این کشور را به منظور گسترش، توسعه گاز اعصاب و حمایت مهندس های مکانیک آلمانی از وزارت صنایع و صنایع نظامی عراق بر عهده داشتند.

شرکت «رینگ هوس» (برنامه شیمیایی) نیز تهیه همه فسفریل برای تولید تسلیحات شیمیایی و شرکت «پروپیچ» (برنامه شیمیایی) همکاری با شرکت «کارل کلوب» و شرکت WET (شرکت تجاری مهندسی آب)، (برنامه شیمیایی و شاید میکروبی) را بر عهده داشتند.

تهیه و فروش مواد اعصاب، تجهیزات شیمیایی به ارزش ۱۰ میلیون دلار، ده ها تن مواد شیمیایی از جمله ترکیبات گاز اعصاب و فلورید سدیم و تری کلرید، تهیه ماشین آلات برای تبدیل راکت ۱۲۳ میلیمتری به تجهیزات شیمیایی، تهیه روزانه ۱۷/۶ تن کلریدفسفر، فروش تجهیزات به کارخانه تسلیحات شیمیایی «فلوجه و اثیر» از جمله فعالیت های این شرکت ها بوده است.

شرکت «گوسا» سازنده سیلکون پی بود که شباهت زیادی به سیانور هیدروژن داشت که عراق در سال ۱۹۸۵ م. آن را علیه ایران استفاده کرد.

شرکت «بوسواتو» و «کناور» در اکسبورگ پناهگاه پیشرفته ای برای صدام در زیر کاخ ریاست جمهوری بنا کرد و شرکت «هی برگر» ساخت واحد جداکننده در مجتمع شیمیایی سامرا و تولید تابون را بر عهده گرفت.

شرکت «هی برگر» همچنین بخش عمده کار تسلیحاتی آن را به شرکت «لودیگ همرا» از «کلاتوسیت هایم»، واگذار کرد.

گری ملهولین استاد حقوق دانشگاه ویسکانسین در ۲۲ مارس ۲۰۰۰ م. می گوید: «نه تنها شرکت های آلمانی بزرگترین فروشنده سلاح های شیمیایی به عراق بودند، بلکه این شرکت ها موادی را به عراق می فروختند که در افزایش برد گلوله های اسکاد به عراق کمک می کرد.»

نام ۸۰ شرکت آلمانی موجود در گزارش ۱۲ هزار صفحه ای عراق به سازمان ملل از این گزارش حذف شده است.

در میان کشورهای کمک کننده به عراق، کشور آلمان شبکه وسیع قوانین و مقرراتی را به منظور کنترل صادرات مواد تشکیل دهنده سلاح های شیمیایی، ترکیبات بیماری زا، تجهیزات مربوط به سلاح های بیولوژیکی و شیمیایی دو منظوره یا اشکال دیگر همکاری را با طرح های موشکی یا سلاح های میکروبی و شیمیایی خارجی دارد.

● حمایت شیمیایی آلمان از عراق در گذر زمان

تاریخچه تلاش های کنترل صادرات تولید سلاح آلمان به سال ۱۹۸۴ م. برمی گردد. زمانی که دولت فدرال آلمان کنترل هایی را بر ۴ ماده تشکیل دهنده سلاح های شیمیایی اعمال می کرد. آلمان همچنین در آگوست ۱۹۸۴ م. قانون جدیدی را در مورد دادن مجوز به کارخانه های شیمیایی و تجهیزات شیمیایی خاصی که برای تولید مواد سازنده سلاح های شیمیایی مناسب هستند، وضع و اعمال کرد.

۹۲ شرکت آلمانی، ۲۲ شرکت آمریکایی، ۲۳ شرکت انگلیسی، ۲۱ شرکت فرانسوی، ۱۸ شرکت اتریشی، ۱۱ شرکت بلژیکی، ۱۵ شرکت ایتالیایی، ۱۳ شرکت سوئیسی، ۷ شرکت اسپانیایی، ۳ شرکت ژاپنی، ۴ شرکت هندی، ۵ شرکت کره‌ای و ۳ شرکت چینی و تعدادی از شرکت‌های آرژانتینی، برزیلی، مصری، اردنی و ۴۰ شرکت روسی و اوکراینی در لیست فروشندگان سلاح‌های شیمیایی و هسته‌ای به عراق قرار دارند

در اواسط سال ۱۹۸۳ کار بر روی کارخانه های تولید حشره کش در سلمان پاک در حال اتمام بود که بیش از ۱۰ شرکت شیمیایی آلمانی در این کار به عراق کمک کردند. تجهیزات و وسایلی که آلمان برای طرح های سامرا و سلمان پاک می فرستاد، به قدری تخصصی و غیرمعمولی بود که ارسال آنها باید زنگ خطری را در دستگاه های دولتی آلمان به صدا درمی آورد.

گزارش گمرک آلمان در سال ۱۹۸۷ م. حاکی است که فروش دستگاه تهیه هوا و ۴ واحد جداساز گاز مسموم کننده به عراق به موجب قوانین آلمان در مورد مواد و تجهیزات بسیار سمی ممنوع بوده است اما شرکت «هی برگر» همه این مواد را به عراق صادر کرد بی آن که کسی از او سؤالی کند.

در سپتامبر ۱۹۸۳ کارخانه تولید گاز سمی سامرا با نظارت مهندس های شرکت های «کارل کلوب»، «پروسچ» و دیگر شرکت های آلمانی راه اندازی شد.

کارشناسان سلاح های شیمیایی آلمان شرقی نیز پیش از آن کارخانه ای در سامرا راه انداخته بودند و افسران عراقی را در مورد به کارگیری گاز خردل و گاز فلج کننده اعصاب در میدان نبرد، تعلیم می دادند. در دسامبر ۱۹۸۳ (آذر ۱۳۶۲) نخستین تولید کارخانه سامرا به نام «ایپریت» یا گاز خردل آماده شد و نیروهای عراقی در برابر حمله نیروهای ایرانی از آن استفاده کردند.

بنا به گزارش بی بی سی در سپتامبر ۱۹۸۳ دولت ریگان رئیس جمهوری وقت آمریکا، یک کارگزار اطلاعاتی ملی را مأمور بررسی گسترش سلاح های شیمیایی در جهان سوم کرده که در گزارش این کارگزار از دولت آلمان به خاطر جلوگیری نکردن از شرکت های آلمانی طرف قرارداد، انتقاد شده و آمده بود:

«آلمان غربی کمک های فنی را در تهیه گاز ناتوان کننده اعصاب فراهم کرده است.»

در تحقیقات اولیه گمرک آلمان غربی، مورخ ۵ نوامبر ۱۹۸۷ م. از ۷ شرکت که با کارخانه سامرا همکاری داشتند، نام برده شد.

کارل کلوب، شرکت تجهیزات مهندسی پیلوت پلانت، هی برگر، مودیگ همن پرولچ، صنایع تکنیکی دبیل جیکوب و شرکت مهندسی تجاری آپ سایپترا.

اخبار

نخستین شب خاطره فرماندهان نیروی زمینی ارتش

نخستین شب خاطره فرماندهان و پیشکسوتان سال های دفاع مقدس در نیروی زمینی ارتش با حضور امیر سرتیپ دادرس فرمانده این نیرو برگزار شد.

در این مراسم که با عنوان «خاطرات ماندگار» برپا شد، امیر دادرس تکیه بر ارزش های فرهنگی و باورهای دینی را رمز بقای انقلاب و نظام مقدس جمهوری اسلامی ایران دانست.

در این مراسم یاد و خاطره شهیدان سرافراز ارتش بویژه شهید صیاد شیرازی گرامی داشته شد.

تشییع پیکر پاک ۳۱ شهید گمنام

همزمان با راه اندازی اداره کل حفظ آثار و نشر ارزش های دفاع مقدس، پیکر پاک ۳۱ شهید گمنام در خراسان جنوبی تشییع شد. قرار است پیکر مطهر این شهیدان پس از تشییع در شهرهای استان در زمینی به وسعت ۷۵۰۰ متر که توسط یکی از خیرین استان اهدا شده است، دفن شوند. همچنین در جوار مزار این شهیدان کتابخانه و فضای سبز ایجاد خواهد شد.

سالگرد عملیات کربلای۵

سرهنگ رضا اسماعیل زاده جانباز جنگ تحمیلی اهل چهارمحال و بختیاری که در عملیات کربلای ۵ پس از استقرار در نوتی، کمی احساس خطر کردم. یکی از خودروهای آتش گرفته عراقی ها منطقه را تا حدودی روشن کرده بود و به راحتی می توانستیم منطقه را زیر نظر داشته باشیم. پس از چند لحظه ستونی را دیدیم که به سمت ما حرکت می کنند، فکر کردیم بچه های خودمان باشند، ولی پس از دقت بیشتر متوجه شدیم که بچه های ما نیستند. بلافاصله موضع گرفته و به طرفشان شلیک کردیم. در حین تیراندازی از ناحیه پا زخمی شدم، چند نارنجک همراه خودم داشتم، جایی پناه گرفتم و نارنجک ها را آماده پرتاب کردم، هر لحظه منتظر بودم که عراقی ها به سمت ما بیایند. خون زیادی از پایم رفته بود بعد از مدتی دیدم از عراقی ها خبری نیست و از جایی که آمده بودند فرار کرده اند. البته این نیروی خداوند بود که بر دل آنان ترس انداخته بود تا با وجود نفرات بیشتر از ما بترسند و فرار کنند.

گشایش گلزار شهدای گرگان و گنبد

«جهانی» مدیرکل بنیاد شهید و امور ایثارگران استان گلستان ضمن تأکید بر ضرورت تعامل بنیاد شهید و امور ایثارگران با سازمان ها و ادارات و نهادها در سطح استان در خصوص اشتغال زایی خانواده های ایثارگران به ساماندهی و ساخت دو پروژه گلزار شهدای شهرهای گرگان و گنبد اشاره و اظهار امیدواری کرد در ایام الله دهه فجر این پروژه ها افتتاح شوند.

پردیس شهدا در دانشگاه ها

وزارت علوم به دانشگاه ها اعلام کرده است برای ساخت فضایی خاص برای یادمان شهدای دانشجو، اقدام به ساخت پردیس شهدا کند. «اسلامی» مدیرکل امور فرهنگی وزارت علوم با بیان این خبر افزود: پردیس شهدا شامل موزه، کتابخانه، بنای یادبود و تندیس خواهد بود که به منظور پاسداشت ارزش های دفاع مقدس در دانشگاه ها ساخته می شوند.

«آخرین گلوه» در بازار نشر

«پسران نیمه شب» و «آخرین گلوله صیاد» نوشته داوود امیریان به بازار آمد. داستان کتاب اول که برای گروه سنی نوجوان نوشته شده و با چاشنی طنز همراه است، ماجرای پسر بچه ترسویی است که پایش به جبهه باز می شود و باقی ماجرا. امیریان درباره این اثر می گوید: در این داستان قصد دارم به بلوغ فکری نوجوانان آن دوران که در جنگ تحمیلی حضور داشتند اشاره کنم. انتشارات صریر این کتاب را در ۲۲۷ صفحه و قطع رقعی و در تیراژ ۵ هزارنسخه روانه بازار کرده است.

«آخرین گلوله صیاد» نیز برای گروه سنی نوجوان نوشته شده و در بیست و یک فصل به زندگی شهید صیادشیرازی می پردازد.

عملیات چریکی

محمدعلی کاهدی مجموعه خاطرات خود را از عملیات شمال عراق جمع آوری کرده و در دو جلد انتشار داده است. این کتاب از سوی مؤلف انتشار یافته است.